

Arany versek

Vörös Rébék		A Walesi bárdok	
"Vörös Rébék általment a Keskeny pallón s elrepült - Tollászkodni, már mint varju, Egy jegenyefára ült. Akinek azt mondja: kár! Nagy baj éri és nagy kár: Hess, madár!	Híre terjed a helységben: "Tudjátok, mi az eset? Pörge Dani egy <i>varjút</i> lőtt S <i>Rebi néni</i> leesett!" Rebi lelke nem vón' kár: De, mint varju, visszajár Hess, madár!	Edward király, angol király Léptet fákó lován: Hadd látom, úgymond, mennyit ér A velszi tartomány.	Ti urak, ti urak, hitvány ebek! Ne éljen Eduárd? Hol van, ki zengje tetteim - Elő egy velszi bárd!
Ő volt az, ki addig főzte Pörge Dani bocskorát, Míg elvette a Sinkőék Cifra lányát, a Terát. De most bezzeg bánja már, Váltig hajtja: kár volt, kár! Hess, madár!	Gyilkost a törvény nyomozza; Szegény Dani mit tegyen? Útnak indul, bujdosásnak, Keskeny pallón átmegyen. Szembe jött rá a kasznár. Varju elkiáltja: kár! Hess, madár!	Van-e ott folyó és földje jó? Legelőin fű kövér? Használt-e a megöntözés: A pártos honfivér?	Egymásra néz a sok vitéz, A vendég velsz urak; Orcáikon, mint félelem, Sápadt el a harag.
Pörge Dani most öbenne Ha elbotlik se köszön, S ha <i>ott</i> kapja, kibuktatja Orrával a küszöbön. Pedig titkon oda jár, Szép asszonynak mondja: kár! Hess, madár!	Keskeny a palló kettőnek: Nem térhet ki a Dani; Egy billentés: lent a vízben Nagyot csobban valami. Sok eső volt: mély az ár. Varju látja, mondja: kár! Hess, madár!	S a nép, az istenadta nép, Ha oly boldog-e rajt! Mint akarom, s mint a barom, Melyet igába hajt?	Szó bennszakad, hang fennakad, Lehellet megszegik. - Ajtó megöl fehér galamb, Ősz bárd emelkedik.
Cifra asszony színes szóra Tetteti, hogy mit se hajt: "Kend meg köztünk ne csináljon Háborodást, házi bajt, Nem vagyok én csapodár." Rebi néni mondja: kár! Hess, madár!	Felvont sárkányt vesz kezébe, Hajtja éh: "megállj, görög!" Varjú mind' kíséri: "kár!... Fennakadsz te, szép betyár!" "Hess, madár!"	Felség! valóban koronád Legszebb gyémántja Velsz: Földet, folyót, legelni jót, Hegy-völgyet benne lész.	Itt van, király, ki tetteidet Elzengi, mond az agg; S fegyver csörög, haló hörög Amint hűrjába csap.
Másszor is jön, hoz fehér pénzt, Piros kendőt s egyebet: "Nesze, lyányom? e mézes bor Erősítse a szíved: Szépnek úgy nem tenni kár!" - "Hadd jöjjön hát a kasznár." Hess, madár!	Bujdosónak kín az élte; Reszket, ha levél zörög: Felvont sárkányt vesz kezébe, Hajtja éh: "megállj, görög!" Varjú mind' kíséri: "kár!... Fennakadsz te, szép betyár!" "Hess, madár!"	S a nép, az istenadta nép Oly boldog rajta, Sire! Kunyhói mind hallgatva, mint Megannyi pusztá sir.	"Fegyver csörög, haló hörög, A nap vértóba száll, Vérszagra gyúl az éji vad: Te tetted ezt, király!
Háborúság, házi patvar Attól kezdve van elég; De nem hallik a szomszédba: Pörge Dani tűri még A bölcső is ott van már: Künn egy varju mondja: kár! Hess, madár!	"Most ebédre, hollók, varjak Seregestül, aki van! De szemét ne bánts senki: Azzal elbánok magam." Fekete volt; mint bogár: Asszony ott sír: "mégis kár!" Hess, madár!"	Edward király, angol király Léptet fákó lován: Körötte csend amerre ment, És néma tartomány.	Levágva népünk ezrei, Halomba, mint kereszt, Hogy sirva tallóz aki él: Király, te tetted ezt!"
"Asszony, ördög! vidd apádnak Haza ezt a gyermeket - Ne! a varjut (hol a puskám?) Útra meglövöm neked." Varju azt se mondja: kár! El sem is rebbenti már: "Hess, madár!	Vörös Rébék általment a Keskeny pallón: most repül; Egy varjúból a másikba Száll a lelke, vég ne'kül S kinek ő azt mondja: kár! Nagy baj éri és nagy kár. Hess, madár! (1877 szept. 26)	Montgomery a vár neve, Hol aznap este szállt; Montgomery, a vár ura, Vendégli a királyt.	Máglyára! el! igen kemény - Parancsol Eduárd - Ha! lágyabb ének kell nekünk; S belép egy ifju bárd.
		Vadat és halat, s mi jó falat Szem-szájnak ingere, Sürgő csoport, száz szolga hord, Hogy nézni is tereh;	"Ah! lágyan kél az esti szél Milford-öböl felé; Szüzek siralma, özvegyek Panasza nyög belé.
		S mind, amiket e szép sziget Ételt-itált terem; S mind, ami bor pezsegve forr Túl messzi tengeren.	Ne szülj rabot, te szűz! anya Ne szoptass csecsemőt!..." S int a király. S elérte még A máglyára menőt.
		Ti urak, ti urak! hát senkisem Koccint értem pohárt? Ti urak, ti urak!... ti velsz ebek! Ne éljen Eduárd?	De vakmerőn s hivatlanul Előáll harmadik; Kobzán a dal magára vall, Ez íge hallatik:
		Vadat és halat, s mi az ég alatt Szem-szájnak kellemes, Azt látok én: de ördög itt Belül minden nemes.	"Elhullt csatában a derék - No halld meg Eduárd: Neved ki diccsel ejtené, Nem él oly velszi bárd.
			Emléke sír a lanton még - No halld meg Eduárd: Átok fejedre minden dal, Melyet zeng velszi bárd."
			Meglátom én! - S parancsot ád Király rettenetést: Máglyára, ki ellenszegül, Minden velsz énekest!
			Szolgái szét szárguldanak, Ország-szerin, tova. Montgomeryben így esett A híres lakoma. -
			S Edward király, angol király Vágtat fákó lován; Körötte ég földszint az ég: A velszi tartomány.
			Ötszáz, bizony, dalolva ment Lángsírba velszi bárd: De egy se bírta mondani Hogy: éljen Eduárd. -
			Ha, ha! mi zúg?... mi éji dal London utcáin ez? Felköttem a lord-majort, Hogy: bosszant bármi nesz!
			Áll néma csend; légy szárnya bent, Se künn, nem hallatik: "Fejére szól, ki szót emel! Király nem alhatik."
			Ha, ha! elő síp, dob, zene! Harsogion harsona: Fülembe zúgja átkait A velszi lakoma...
			De túl zenén, túl síp-dobon, Riadó kürtön át: Ötszáz éneklő hangosan A vértanúk dalát.
			(1857 jún.)